

VERNISÁŽ - ČÁRY MÁRY POD KOČÁRY

Ohlédnutí za vernisáží autorské výstavy Aleše Brunclíka, která se uskutečnila 28. 11. 2018 v prostorách Reduty. Tuto výstavu můžete obdivovat do 7. 1. 2019.

Aleš Brunclík patří do generace tvůrců do čtyřiceti let a jeho dílo se tedy postupně dostává k odborné i laické veřejnosti. Své první umělecké školení získal na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti v ateliéru grafického designu. Pro autorovu ranou tvorbu je typická fascinace přírodními národy, jejich kulturou, hudbou i výtvarným uměním. Tyto podněty pak převáděl do vlastního výtvarného jazyka prostřednictvím barevných linorytů a maleb. Nejvýraznějším inspiračním zdrojem byla pro Aleše Brunclíka kultura australských aboriginců, zejména jejich skalní malby prováděné tzv. rentgenovou technikou, ale i ornamentální malby, pro něž jsou charakteristické linie a body na barevném podkladě, vytvářející výsledný obraz. Po úspěšném absolvování střední školy nastoupil Aleš Brunclík do ateliéru prof. Eduarda Ovčáčka v Ostravě. Pod vedením přední osobnosti českého výtvarného umění druhé poloviny dvacátého století se začal věnovat experimentální grafice. Vedle oblíbeného tisku z výšky se autor zaměřil na techniku sítotisku (serigrafie) a práci s počítačem, která je pro Ovčáčkův ateliér charakteristická. Změnil se také jeho výtvarný projev. Opustil od vytváření ornamentálních motivů na barevném podkladě a začal se věnovat geometrické abstrakci. Brunclíkovým hlavním výrazovým prostředkem se stala linie, vytvářející geometrická tělesa a jejich vzájemné prostupování, kterým dosahoval výsledných kompozic. Od vysokoškolských studií tak hraje v autorově tvorbě důležitou úlohu čistota výtvarné formy. Aleš Brunclík nepoužívá iluzivní prvky v obraze, ale pracuje s konkrétní jednoduchostí. Díky této skutečnosti se dostává k hraničním konceptuálního umění.

Jemná geometrie, typická pro jeho práce, představuje návrat k čistému konstruktivisticko-minimalistickému umění, které se na výtvarné scéně etablovalo v první i druhé polovině dvacátého století. Dokonale vyvážená kompozice, rytmika linie vedoucí oko diváka po plátně či

papíře, to vše dělá z Brunclíkových formátů pulzující, živoucí organismus. Ve vnímavém diváku tak vzbuzuje zájem o vstup do světa jiného rozměru, času i prostoru. Geometrická tělesa se prostupují, linie se sbíhají a rozbíhají, přibližují a vzdalují. Soubor prezentovaných prací vznikl v rozmezí let 2015–2018. Jde tedy o výběr z poslední tvorby Aleše Brunclíka. Kolekce zahrnuje autorské tisky na plátně či papíře, obrazy na rozdílném podkladu a objekty. Autor používá různé techniky i tvůrčí postupy, a proto se zde setkáváme s médiem sítotisku (serigrafie), ale i s malbou, prováděnou olejem, akrylem nebo experimentální technikou či principem ready-made, který v druhém desetiletí dvacátého století poprvé použil dadaistický umělec Marcel Duchamp. V průběhu posledních let prošla autorova tvorba uměleckým vývojem. Zatímco po absolvování vysoké školy se Brunclík zaměřoval na monochromatické geometrické kompozice vytvářené za použití digitálního média, v posledních dílech pracuje s barvou jako výtvarným fenoménem za použití techniky dekalku, tedy otiskování. Základ obou těchto výtvarných poloh však zůstává stejný. Primárním výrazovým prostředkem zůstává definice a vytváření prostoru pomocí soustavy horizontál, vertikál a diagonál. Na základě zvoleného formátu umělec konstruuje prostor a empiricky rozmísťuje jednotlivé linie na jeho plochu.

Díky nedokonalé technice dekalku se v obrazech objevuje organický prvek surrealistických struktur, působících na divákovu představivost. Poslední Brunclíkovy formáty vzbuzují dojem industriálních prostorů, které autor důvěrně zná ze svého působení v areálu bývalé tovární budovy Slezanu ve Starém Městě u Uherského Hradiště. Experimentální techniky, ke kterým byl Aleš Brunclík veden prof. Ovčáčkem, přivedly autora k práci se světlem. Pro vytváření artefaktů začal používat reflexní akrylátové barvy reagující na ultrafialové záření. Jedná se o elektromagnetické záření s vlnovou délkou kratší, než má viditelné světlo, avšak delší, než má rentgenové záření. Bez použití speciálního svítidla je pro člověka neviditelné. Použití této techniky dalo autorovým dílům zcela nový rozměr. Závěsné obrazy se transformovaly ve svítící objekty. Působení UV záření prohloubilo efnované prostory a odkrylo zářivé barevné kontrasty linií kladených na povrch formátu. Pro některá díla tohoto typu použil autor jako podklad nalezená zrcadla, a tím ještě zvýšil výsledný výtvarný účinek. Vyjma geometrické abstrakce se autor věnuje také zobrazujícímu umění ve formě kresby, malby a grafky. Tato poloha tvoří protipól vystavené kolekci a určuje ji Brunclíkův blízký vztah k přírodě. Závěrem je nutné uvést, že nedílnou součástí života Aleše Brunclíka je také hudba. Nejprve to byla hra na didgeridoo, nástroj australských domorodců, charakteristický svým zvukem, v současné době pak práce na audiovizuálním projektu Alexander Hemala, který je součástí české alternativní scény orientující se na elektronickou hudbu.

Martin Dvořák v.r

Autor článku Adéla Němcová, článek byl napsán 29.11.2018 11:01.
URL článku: <https://archiv.kkuh.cz/cz/vystavy/vernisaz-cary-mary-pod-kocary>.